

народъ е богатъ и сигуренъ. Ала не е достатъчно само да се роди добро жито; то трѣбва на врѣме да се пожъне, увърше и прибере въ хамбара.

Спрѣ се влакътъ една минута на Курило и веднага потъна въ Стара-планина. Тѣй бързо вие покрай Искъра, прѣрѣзва високи скали и се муши като змия подъ планината. Тунелитѣ се нижатъ единъ подиръ другъ, като зърната на броеницата. Притъмнѣе — свѣтне, притъмнѣе — свѣтне. Пжтницитѣ, що седятъ до прозорцитѣ, ту дигатъ, ту спущатъ рамкитѣ съ джамоветѣ, боейки се, че димътъ прѣзъ тунелитѣ ще нахлуе въ вагонитѣ и ще докара неприятенъ прахъ за дрехитѣ, за очитѣ, па и лошъ въздухъ за дишане. Слѣдъ осмия тунелъ влакътъ на 33-ти километъръ изпищѣ и спрѣ.

— Станция Своге! — Азъ бързо изкокнахъ отъ вагона и се втурнахъ да търся покрай вагонитѣ злочестото момиче, но влакътъ не чака — свирката се чу и машината повлѣче своя товаръ!

— Сбогомъ, извикахъ азъ на ума си, злочесто момиче! Желая да оздравѣшъ отъ ужасната болестъ за твое щастие, за радость и утѣха на родители ти!

* * *

Не се бавихъ на гарата, а веднага се упжтихъ къмъ колонията на дѣцата. Тя се намира отатъкъ желѣзния мостъ, задъ рѣкчката Искрецъ, на $\frac{1}{2}$ километъръ далече отъ станцията и се издига високо надъ желѣзния пжтъ, заврѣна въ високи зелени дървета на височинка съ югоизточно изложение. Минахъ покрай старото здание, въ което се помѣщаваше по-рано колонията. То е на равна зелена поляна, но сега жалко стърчатъ само зидоветѣ